hasonlót csak valaha régen, az anyja ölében érzett. Lassan-lassan lehajtotta a fejét, maga sem tudta mit tesz, de egyszer csak vállán érezte Bali bég markoló szoritását.

— Mit akarsz gyaur?

Hanem Balázs ur akkor már mintha részeg lett volna. A szive vad veréssel kongatta a mellét, majd meg sulytalan, elomló testnek érezte magát. Egy pillanatra még visszaerőltette a józanságot s fojtottan válaszolt a bégnek:

— Ha már látni nem láthatok, az arcomat akarom ráhajtani a kézre, hogy a vére lüktetésén át érezzem meg a betegséget.

Bali bég nem szólt többet.

Balázs ur arca pedig egyre izzóbb tüzben égett. Mit bánta ő már, ha gyerek keze, ha öregasszonyé? Puha volt és finom, mint egy rózsalevél. Csak egy percre akarta ráhajtani forró fejét. S ahogy a feje hajlott s egyre közelebb ért a kézhez, egyszer csak finom illatot érzett. Akkor aztán egészen megvadult s hirtelen ott égett a csókos szája tüzzel és mégis csendes áhitattal a tenyerében fekvő kézen.

Csengő fiatalos kacagás hangzott fel a teremben. A csöpp kéz megmozdult, de azért ott maradt Balázs urfi tenyerében. A kacagás pedig csilingelt egyre, szivből jövőn, pajkos, vidám visszhanggal. Még akkor sem szünt meg, mikor Balázs ur felemelte piros arcát a kézről. Aztán ugyanaz a kacagó hang néhány török szót mondott, melyekből csak ezt az egyet értette meg: gyaur.

Bali bég pedig két kézzel rázta meg Balázs urfi kezét.

— Köszönöm. Most már elhiszem, hogy Allah küldött. Áldassék a neve. Két holdtölte mult el anélkül, hogy a Bárányka kacagását hallottam volna. Te meg tudod gyógyitani!

S azzal már vezette is kifelé a csodadoktort. A nevetés pedig ujra felcsendült és kisérte őket sokáig, sokáig, Balázs urat még éjszaka is, mikor elszunnyadt valamelyik szőnyegen. Hanem addig még megkérdezte a bárányos bég, hogy mi baja van Báránykának? Mit tudta azt Balázs?! Hiszen azt sem tudta, hogy gyermek-e vagy felnőtt!

Mégis morgott néhány latin szót a bég megnyugtatására, amiből persze a szegény muzulmán nagyur nem sokat értett.

— És mi az orvossága? — kérdezte a bég.

— A napfény, az égbolt, a fü, a virág, a pillangó, a szabadság! — mondotta az immár poétává változott Balázs ur, ki pedig a pádovai universitáson nem sokat törődött a poétikával. Ezeket a gyógymódokat nem is igen tanitották ott. S most az egyszer bizonyára nem is a tudós beszélt belőle, hanem egy most született sejtelmes uj ember, aki ösztöne után indulva minden tudálékos hókusz-pókusz nélkül mondotta ki itéletét.

— Ereszd ki nemes bég az ég alá, hadd süsse a napfény, hadd cirógassa a szellő, hadd bolonditsák a virágok! És meglátod, meggyógyul. De engem bocsáss el böles igazbitü, mert hiv az anyám!

Bali bég azonban nem bocsátotta. Inkább megigértette vele, hogy ott marad és mellette lesz az ő bárányának mindaddig, mig teljesen meg nem gyógyul. De — természetesen bekötött szemmel. És ujra emlékeztette esküjére Balázs urat. (Vége köv.)

INTELLIGENS MENEKÜLT URILEÁNY, ki háztartási dolgokban jártas, kellemes otthont talál református papi családnál. Leveleket a kiadóhivatal továbbit „Családtag“ jelige alatt.

Dani bá hezzaszólásai.

Ezt a nagyobbik urfit, amijik a daktorságot tanólja, esment elfogta a szerelmi hajlandóság. Mán akkor gondoltam, hogy valami változás van a bessőrészibe, mikor a frustukot ettük. Egy darabég csak csipegette a nagy karé kenyeret s szüszpütölgetett az édestébe, de eccer osztán méges csak nekibátorkodott s fére taszitotta az ételit.

Nem esik jól — aszongya — nem kell a frustuk.

Aval megindula kereken az asztal körül, a fejit bészegte a vállaközi, az arcája átalveresedett mind egy bazsarózsa s a két szemit ugy kimeresztette, hogy majd kiduvadt a hejjiből. No — gondolám magamba — ne félj világ! Most vaj a gút üti meg az urfit, vaj ő rittyent képen valakit. Hát istálom, eccer csak megbicsaklik az urfi az ágyvéginél, belé buvik fejjel a gunyás ládába, kotorászni kezd a ládafijába s kiveszen belőle egy fénképet. A fejit megcsóvájja, nezegeti a képet, dörgölgeti s nagy tisztességgel oda bátorkodik vélle az ágya fejihez. Mikor a falra kiszegzette, csak akkor vettem eszre, hogy a tiszteletes urék küsasszonkája vót. No — mondom — hálá a jó Istennek, hogy megjött az esze az urfinak. Most mán csak arra vónék kéváncsi, hogy azt a másikot leveszie a falról vaj ott hagyja?

— Mijiket? — aszongya az urfi.

— Hát — mondom — azt az ötszáz hódas szegedi női hölgyet, amijiket a nyáron szegezett a mü küsasszonyunk hejjibe. Met — mondom — higyje meg az urfi, hogy Kának tájékán méges csak többet ér három köbölféle pityókafőd, mind itt az ötszáz hódas buza. S osztán — mondom — arra felé a női hőgyeknek es más az aromája. Ott nem ojan gálák, mind errefelé.

— Hinnye — aszongya az urfi — be sok baja vagyon kijednek. Jobb vóna, ha nem ütné belé az arrát furtonoson a más bajába s csak akkor beszélne, ha kérdi valaki.

— No-no — gondolám magamba s aval kibillenék az ajtón.

Mikor későbbecske vissza bátorkodtam, a szegedi lején mán nem vót ott a falon s az urfi ojan kévánatoson falogatta bé a frustukot, hogy a szüvem es kacagott a gyönyörüségtől.

MÁSOK SZÜRETJÉN.

Elmúlt a nyár.
Egy csók-kufár
reszketve számolt
sok tünő napot,
mert nagy csatán volt,
sebet kapott,
mert elhitte mind,
amit álmodott.
Egyedül indult
— alkonyat volt —
a nyár elébe
s mire elérte,
már haldokolt
s nem tudta merre
szökött előle
s nem tudta mér',
de hogyha csókolt,
már nem kivánta,
sohse ujrázta.
A csókért vaduló vér
— régi kincs, babona tán —
valahol elmaradt
szivárványhid alatt
s már csak bámulni jár
a csók-kufár.
Kincse ezer volt,
Kérték — nem adta.
Kigyúlt a tarló —
más aratta.
Ősz járt a hegyen —
más szüretelte.
Volt, aki hivta, —
meg se ölelte.

S a völgyön át, a köd mögül,
ahol halott percek avarja
múlón, didergőn összegyül,
valaki jön — csont-ujja zördül,
amint nagy, bokros hahotával
a völgyön át, a köd mögül
tépett vonóval nászra hegedül.

S a csók-kufár kitárt karokkal
rohan feléje — egyedül.

Barbarits Lajos.